

Кульова блискавка

КУПИТИ

Нарешті сталося неминуче. Здоров'я Бонда похитнулося. Будь-який меха... організм час од часу потребує налаштування. Навіть якщо його частенько частувати горілкою-мартіні («збовтати, але не змішувати»), пестити шістдесятьма сигаретами щодня, втішати гарними дівчатами і загартувувати рятуванням світу. Ось і потрапив Бонд до санаторію — хто ж стане сперечатися з начальником (М. — від слова «мудрий») — але героєві всюди знайдеться місце для подвигу. Можна позмагатися в силі з пекельним апаратом для розтягування («made in Germany»), нажити смертельного ворога-аристократа з тонгу Макао й охмурити чарівну дівчину в білому халаті. Я вже мовчу про дієту — це взагалі подвиг для найміцніших духом... шлунком! Тепер можна і світ рятувати... Операція «Кульова блискавка» — наймасштабніший проект Секретної служби за всю історію її існування, і найкращому аґентові доведеться викластися сповна, причому здебільшого під водою. На тернистому шляху до перемоги над хитромудрим СПЕКТРОм усі засоби хороші — й у казино пограти, й акул постріляти, й голяком з дівчиною поплавати. Хтось думає, що це «елементи солодкого життя» — та що ви знаєте про роботу секретного аґента!

A stylized illustration in shades of blue and black. At the top left, a shark's head is shown in profile, facing right. Below it, a diver is depicted from the waist up, wearing a diving mask and holding a knife aloft in their right hand. The background is filled with wavy, concentric lines and a halftone dot pattern, suggesting water and movement.

007

ІЄН ФЛЕМІНГ

КУЛЬОВА
БЛИСКАВКА

ДЖЕЙМС БОНД

ІСН
ФЛЕМІНГ

**КУЛЬОВА
БЛИСКАВКА**

ДЖЕЙМС БОНД

 Богдан

Флемінг Ієн

Кульова блискавка : детектив / І. Флемінг ; пер. з англ.

Алекс Антомонов. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2021. — 272 с.

THUNDERBALL © Ian Fleming Publications Limited, 1961

The moral rights of the author have been asserted

Права автора захищені.

«JAMES BOND» і «007» є зареєстрованими торговими марками компанії «Danjaq LLC» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Limited».

Всі права захищені.

«Ian Fleming» логотип і «Ian Fleming signature» є зареєстрованими торговими марками компанії «The Ian Fleming Estate» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Ltd».

Переклад з англійської *Алекса Антомонова*

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

www.ianfleming.com

Нарешті сталося неминуче. Здоров'я Бонда похитнулося.

Будь-який меха... організм час од часу потребує налаштування. Навіть якщо його частенько частувати горілкою-мартіні («збовтати, але не змішувати»), пестити шістдесятьма сигаретами щодня, втішати гарними дівчатами і загартовувати рятуванням світу.

Ось і потрапив Бонд до санаторію — хто ж стане сперечатися з начальником (М. — від слова «мудрий») — але героєві всюди знайдеться місце для подвигу. Можна позмагатися в силі з пекельним апаратом для розтягування («made in Germany»), нажити смертельного ворога-аристократа з тонгу Макао й охмурити чарівну дівчину в білому халаті. Я вже мовчу про дієту — це взагалі подвиг для найміцніших духом... шлунком!

Тепер можна і світ рятувати... Операція «Кульова блискавка» — наймасштабніший проєкт Секретної служби за всю історію її існування, і найкращому агентові доведеться викластися сповна, причому здебільшого під водою.

На тернистому шляху до перемоги над хитромудрим СПЕКТРОм усі засоби хороші — й у казино пограти, й акул постріляти, й голяком з дівчиною поплавати.

Хтось думає, що це «елементи солодкого життя» — та що ви знаєте про роботу секретного агента!

ВІДПОЧИНЬТЕ, МІСТЕРЕ БОНД!

Відпочиньте, містере Бонд! Настав один з тих рідкісних днів, коли життя здалося Джеймсові Бонду, за влучним виразом когось із великих, набором шансів з імовірністю шість проти чотирьох¹.

По-перше, йому було соромно за себе — само собою рідкісне явище. Джеймс страждав від похмілля, від болю розколывалася голова та крутило суглоби. Коли закашлявся — а паління завжди йде пліч-о-пліч з алкоголем і лише підсилює похмілля — хмаринка яскравих чорних цяточок пропливла перед очима, немов неймовірно великі амеби гладдю ставка. Останнім часом організм не раз сигналізував, що Бонд переборщує з випивкою. Останній бокал з віскі зі содовою в шикарній квартирі на Парк-Лейн² нічим особливо не відрізнявся від десяти попередніх, але вливати його в горлянку було важко, і він залишив після себе гіркуватий присмак та відчуття перенасиченості. Але після того, як організм повідомив йому те, Джеймс усе-таки погодився зіграти ще один робер. По п'ять фунтів за сотню очок — і додому? Нема питань. Він грав, як останній дурень. Навіть тепер перед очима стояла дама пік з придуркуватою посмішкою Мони Лізи на одутлому обличчі, що тріумфально б'є його валета, дама, котра, як нагадав його партнер, має стовідсотково перебувати в супротивника на півдні та яка зіграла ключову роль у реконтрі (по-п'яному) у великому шлемі³. В результаті — чотири сотні очок вище лінії на користь опонентів та сто фунтів за двадцятиочковий робер... гроші чималі.

Бонд приклав до порізу на підборідді кровотамувальний галунний олівець і презирливо глянув на своє похмуре відображення у дзеркалі над умивальником. Безмозкий ідіот! А все — через чортову бездіяльність. Увесь місяць розбирати папери і ставити в дурнуватих дужках свій номер, а ще черкати протоколи, які від дня до дня ставали все саркастичнішими. Навіщо було горлати на безвинного офіцера чужого відділу, коли той сказав слово впоперек. Та ще секретарка Джеймса злягла з грипом, і на заміну прислали з резерву якусь дурепу, та ще й страховидло; вона зверталася до нього «сер» і розмовляла манірно, немов рот набитий фруктовими льодяниками. Черговий

понеділок, черговий тиждень...

У вікна стукає травневий дощ. Бонд проковтнув дві пігулки аспірину і потягнувся за іншою — від печії, як раптом у спальні задзвонив телефон. Гучний дзвінок означав, що телефонують з Контори.

Серце Джеймса калатало значно сильніше, ніж того потребували скажена їзда ранковим Лондоном і даремне очікування ліфта, через що довелося бігти на восьмий поверх сходами, — коли він витягнув крісло і сів, дивлячись у спокійні сірі, дивовижно прозорі очі людини, яку так добре знав. Що вони приховують?

— Добрий ранок, Джеймсе. Вибачте, що викликав вас ще й на світ не зазоріло, але в мене попереду насичений день. Хотів побалакати, перш ніж почнеться руханина.

Піднесення Бонда відразу згасло. У випадках, коли М. звертався до нього на ім'я, а не за номером, нічого путящого очікувати не доводилося. Найімовірніше, мова піде не про нове завдання, а про особисте прохання. Та й у голосі М. не чулося жодної напруги, яка б свідчила, що сталося щось екстраординарне. Вигляд у М. був зацікавленим, дружнім, ледь не співчутливим. Бонд пробуркотів щось незрозуміле.

— Давно вас не бачив, Джеймсе. Як ся маєте? Тобто, як ваше здоров'я? — М. підняв зі столу аркушик паперу, якийсь бланк, немов збираючись зачитати його.

Гублячись у здогадках стосовно змісту папірця та взагалі усієї ситуації, Бонд нашорошено відповів:

— Усе гаразд, сер.

— А наша санчастина вважає інакше, Джеймсе, — тихо мовив М. — Щойно отримав результати вашого медичного обстеження. Думаю, вам треба почути, що тут написано.

Бонд сердито роздивлявся папірець. Цього тільки не вистачало!

— Я слухаю, сер! — відповів Джеймс, тримаючи голос під контролем.

М. оглянув Бонда уважним оцінливим поглядом, підніс папірець ближче до очей і почав читати: «Зазначений співробітник практично здоровий, однак, на жаль, його стиль життя навряд чи дозволить довго підтримувати гарну фізичну форму. Всупереч багатьом попередженням, він визнає, що викурює до шістдесяти сигарет з

балканським тютюном, вміст нікотину в якому значно вищий, ніж у дешевих сортах. Поза службою щоденна доза алкогольних напоїв міцністю 60-70 пруф⁴ у зазначеного офіцера сукупно становить пів пляшки. В ході обстеження виявлено ознаки погіршення фізичного стану організму: язик обкладений, кров'яний тиск підвищений до 160/90, печінка збільшена. Пацієнт визнає, що страждає на часті головні болі у потиличній частині, має спазм у трапецієподібних м'язах, де промацуються так звані «фіброзні вузли». Упевнений, що ці симптоми є наслідком неправильного стилю життя зазначеного офіцера, який не прислухається до порад стосовно того, що потурання слабкостям не допомагає зняттю стресу, викликаного виконанням професійних обов'язків, а спричиняє отруєння організму, яке рано чи пізно відобразиться на фізичному стані зазначеного офіцера. Агенту 007 рекомендовано відпочинок та дотримання помірному режиму впродовж двох-трьох тижнів, чого, на наш погляд, буде достатньо для відновлення його працездатності та попередньої високопродуктивної фізичної форми».

М. поклав аркуш з медичним висновком у лоток з вихідними паперами. Потім поклав руки на стіл і суворо подивився на Бонда.

— Результати не блискучі, так, Джеймсе?

Бонд, приховуючи роздратування, мовив:

— Сер, я абсолютно здоровий. А головний біль може статися в будь-кого. Фіброзні вузли є у більшості гольферів. Як результат протягу після потіння. Аспірин і мазі — найкращі ліки. Це дрібниці, сер.

— Думати так — величезна помилка, Джеймсе, — жорстко обізвав М. — Пігулками можна зняти хіба що симптоми, хвороба залишається. Тільки заганяєте її всередину. В результаті отруюєте організм, і недуга може перетворитися на хронічну. Хімія шкідлива для організму, вона суперечить нашій природі. Таке твердження справедливе і для продуктів, що ми споживаємо, — білий хліб без висівків, рафінований цукор з усіма видаленими з нього поживними речовинами, пастеризоване молоко, з якого випарували геть усі вітаміни, а також усе пересмажене та позбавлене природних властивостей. До речі, — М. витягнув з кишені записник і проконсультувався з ним: — А чи відомо вам, що містить наш хліб, окрім перемеленого борошна? — він спідлоба зиркнув на Бонда. — У ньому є чимало крейди, а ще перекис

бензолу, хлор, сіль амонію і галун. — М. закрив записник і засунув його назад до кишені. — Що ви на це скажете?

Бонд, доволі спантеличений, з викликом відповів:

— Я вживаю небагато хліба, сер.

— Охоче вірю, — роздратовано відгукнувся М. —

А скільки борошна жорнового млива ви споживаєте? Часто п'єте йогурт чи їсте сирі овочі, горіхи, свіжі фрукти?

— Практично ніколи, — посміхнувся Джеймс.

— Нічого смішного не бачу, — щоб надати ваги сказаному, М. постукав пальцем по столу. — Запам'ятайте мої слова: здоровим буде лише той, хто не противиться природі. Усі ваші проблеми, — Бонд відкрив рота, щоб заперечити, але М. жестом руки зупинив його, — а саме: глибоко прихована токсемія, що виявили лікарі, є наслідком неправильного способу життя. Чули коли-небудь прізвище Бірхер-Беннера⁵? А Кнайпа⁶, Присніца⁷, Ріклі⁸, Шрота чи Білца⁹?

— Аж ніяк, сер.

— Так я і знав. Проте варто вивчити праці цих фахівців. Усі вони — видатні натуропати, а їхні імена несправедливо забуті. На щастя, — очі М. збуджено блиснули, — у нас в Англії достатньо їхніх послідовників і природні методи лікування є доступними.

Бонд дивився на М. із щирим здивуванням. Що, чорт забирай, найшло на старого? Перші ознаки старечого слабоумства? Проте таким бадьорим Бонд давно М. не бачив. Холодні сірі очі були кристально прозорими, а шкіра на загартованому, вкритому зморшками обличчі просто сяjala здоров'ям. Навіть сталево-сиве волосся почорнішало. Звідки ж ця маячня?

М. потягнувся до лотка «вхідні папери», даючи зрозуміти, що розмову закінчено. — Це все, Джеймсе, — бадьоро промовив. — Міс Маніпенні владнала усі формальності. Гадаю, двох тижнів буде достатньо, щоб поставити вас на ноги — під кінець самі себе не впізнаєте. Повернетесь звідти новою людиною.

Бонд, не вірячи вухам, витріщився на М.

— Звідки повернуся, сер? — запитав здавленим голосом.

— Заклад має назву «Чагарниковий рай». Керує ним видатна людина — доктор Вейн, Джошуа Вейн. Великий авторитет у своїй царині. Йому шістдесят п'ять років, але виглядає щонайбільше на

сорок. Він вами займеться.

У них там найновіше обладнання, навіть є власна садиба з лікарськими травами, та й місцевість мальовнича. Санаторій розміщений біля Вашингтона — в Суссексі. Про відкладені справи не турбуйтеся, викиньте їх з голови на наступні два тижні. Відділ на період вашої відпустки очолить нуль-нуль-дев'ятий.

Бонд і далі не вірив власним вухам.

— Але, сер, я насправді в нормі. Ви впевнені, що мені це необхідно?

— Ні, — холодно відповів М. — Не просто необхідно, а життєво необхідно. Якщо ви, звісно, бажаєте залишитись у відділі подвійних нулів. Я не можу дозволити, щоб хтось із офіцерів цього відділу не був здоровим на всі сто відсотків. — М. нахилив голову над лотком і витягнув перше досьє. — Ви — вільні, нуль-нуль-сьомий, — мовив, не піднімаючи очей. Судячи з тону, розмову було закінчено.

Джеймс підвівся. Мовчки пройшов кабінетом до дверей, вийшов і з перебільшеною дбайливістю зачинив їх за собою. В приймальні міс Маніпенні зустріла його чарівливою посмішкою. Бонд підійшов і з усією силою хряпнув по її столу кулаком так, що друкарська машинка підскочила.

— У чому справа, Пенні? — люто заревів Бонд. — Старий зовсім злетів з катушок? Що за маячня! Будь я проклятий, якщо поїду. Це повна дурня!

Міс Маніпенні посміхалася, ніби нічого не сталося. — Керівник «Чагарникового раю» був надзвичайно люб'язним. Він обіцяв надати вам «миртові» апартаменти у флігелі й запевнив мене, що це чудова кімната з видом на садочок із лікувальними травами. Уявляєте, вони вирощують власні трави!

— Я по горло ситий їхніми клятими лікувальними травами. Пенні, будьте гарною дівчинкою, — благально мовив Бонд, — і скажіть, що в біса коїться? Яка муха його вкусила?

Міс Маніпенні, яка потайно боготворила Бонда, зласкавилась і змовницьки знизила голос:

— Насправді, я думаю, що у нього нове захоплення. Просто вам не пощастило — потрапили під гарячу руку. У нього свої таргани в голові стосовно підвищення ефективності управління. Був час, коли ми всі поголовно ходили до спортзалу. Потім — до мозкоправа, тобто до

психоаналітика, однак його ви пропустили. Здається, тоді були у відрядженні десь за кордоном. Голови відділків мали розповідати свої сни. Правда, той лікар довго у нас не протримався, певне, наші кошмари його здорово налякали. А минулого місяця у шефа стався простріл, і якийсь приятель із «Блейдс» — гадаю, з товстунів, які забагато п'ють, — міс Маніпенні скривила пухкенькі губки, — порекомендував йому цей заклад. Розказав, мовляв, що людина — це та сама машина, яка час од часу потребує поточного ремонту. Сказав, що навідується туди раз на рік, а тиждень коштує якихось двадцять гіней — напевне, він більше просаджує у «Блейдс» за день — і після процедур відчувається просто пречудово. Самі знаєте, як М. полюбляє різні нововведення, тож він завітав туди на десять днів і повернувся окрилений. Учора прочитав мені лекцію на тему здорового способу життя, а сьогодні вранці я отримала посилку з купою баночок — патока, проросле жито і ще казна-що. Гадки не маю, що з цим робити. Боюся, доведеться згодувати своєму пуделю. Як там не є, а в такій гарній формі я його ще не бачила. Він дивовижно омолодився.

— Виглядає як той клятий живчик з реклами «Крюшен Солтс»¹⁰. Але якого біса він вибрав мене, щоб закинути в ту богадільню?

Міс Маніпенні підбадьорливо посміхнулася:

— Самі знаєте, якої він про вас високої думки. А може, і не знаєте... Коли отримав медичну картку, відразу ж наказав забронювати той санаторій, — міс Маніпенні скосила очі на кінчик носа. — Проте, Джеймсе, невже ви справді стільки п'єте і так багато палите? Це шкідливо для здоров'я, самі розумієте. — Вона подивилася на нього по-материнськи турботливо.

Бонд із останніх сил стримував гнів. Зібравши волю в кулак, вирішив віджартуватися:

— Краще померти від випивки, ніж од спраги. Щодо сигарет, то палю я лише тоді, коли не знаю, чим зайняти руки, — немов збоку чув, як його бляклі слова випадають із пересохлого рота, немов відвалюється застарілий шлак у згаслому каміні. Годі балачок, подвійний бренді зі содовою — і негайно!

Маніпенні скривила губки у несхвальну лінію:

— Щодо рук, то я чула протилежне...

— Усе, Пенні, припини! — кинув Бонд роздратовано і попрямував до дверей. — Ще раз почую від тебе закиди — повернуся з вигнання і наляскаю тебе так, що за машинку без подушки не сядеш.

Міс Маніпенні обдарувала його солодкою усмішкою і парирувала:

— Не думаю, Джеймсе, що після двох тижнів на горішках та лимонному соці ви будете здатні когось наляскати.

Бонд видав звук — щось середнє між хмиканням та звірячим риком, і кулею вискочив з приймальні.

¹ Тобто, шанси досягнення мети менші, а ймовірність програшу — 6/10. Проте у разі виграшу ви отримаєте 1,5 долара додаткових на кожний поставлений.

² Центральна вулиця у Вестмінстері завдовжки 0,7 милі, частина лондонської внутрішньої кільцевої дороги, відокремлює Гайд-парк на заході від Мейфейр на сході. Орендна плата тут одна з найвищих у Лондоні.

³ Заявка на сьомому рівні у бриджі взяти усі 13 взятків. Реконтра майже вчетверо збільшує ставки.

⁴ Одиниця вимірювання міцності напоїв; у Великій Британії історично дорівнює 7/4 градуса алкоголю. Назва веде до XVI століття, коли до платні англійським морякам додавали порцію рому. Щоб переконатися, що ром не розбавлений водою, доказ (англ. proof) його міцності наводили змішуванням з порохом. Порох не горів у суміші з вмістом алкоголю нижче 57%, тому міцність 57 градусів почали називати 100° proof. Величина 57,15% дуже близька до $4/7 \approx 0,5714$. Тож у Великій Британії застосовували коефіцієнт $7/4 = 1,75$ для перерахунку між об'ємним відсотком алкоголю і пруф. Так, 40-градусний напій позначали як англ. 70 ° proof, а чистий спирт — 175°.

⁵ Максиміліан Оскар Бірхер-Беннер (1867–1939) — швейцарський лікар та ініціатор дієтологічних досліджень. Він у власному санаторії в Цюріху використовував збалансовану дієту, що складалася з овочів та фруктів, як засіб зцілення пацієнтів, на відміну від пануючих на кінець 19-го століття переконань. Найвідомішим його винаходом є мюслі.

⁶ Себастьян Кнайп (1821–1897) — німецький католицький священник, який став відомим завдяки власній методиці водолікування.

⁷ Вінценц Присніц (1799–1851) — німецький цілитель, один з основоположників сучасного водолікування.

⁸ Арнольд Ріклі (1823–1906) — швейцарський цілитель, пропагандист так званого натуризму.

⁹ Натуропати: Йоханн Шрот (1798–1856) — австрійський, а Фрідріх Білц (1842–1922) — німецький натуропат.

¹⁰ Аналог «чудодійних» біологічних домішок 1960-х років.

«ЧАГАРНИКОВИЙ РАЙ»

Джеймс Бонд закинув саквояж у багажник допотопного «остіна» шоколадного кольору, а сам вмовстився на передньому сидінні поруч із таксистом — прищавим рудоволосим парубком у чорній шкіряній куртці. Молодик витягнув з нагрудної кишені гребінець, ретельно причесав модняву зачіску «качачий хвостик», неквапливо засунув гребінець назад до кишені й тільки тоді натиснув стартер. Цей ритуал із зачісуванням, на думку Бонда, мав переконати пасажирів, що водій чхати хотів на свою роботу та платню, яку вона дає, і візникує тільки з благодійною метою. Таке самовпевнене ставлення до праці серед молоді значно поширилося після війни. Хлопчина, подумав Бонд, заробляє фунтів двадцять на тиждень, презирливо ставиться до батьків і мріє стати Томмі Стілом¹¹. Не його провина, що він народився в суспільстві споживання, у державі загального добробуту в епоху атомних бомб та освоєння космосу. Для нього життя було безтурботним і не мало особливого сенсу.

— Далеко до «Чагарникового раю»? — спитав Бонд.

Молодик вправно газонував довкола клумби і перемкнувся на підвищену.

— Приблизно пів години, — він натиснув на акселератор і чітко, хоча й ризиковано обігнав вантажівку на перехресті.

— Бачу, ти даєш під хвіст своїй «ластівці»...

Водій скосив очі вбік — подивитися, чи над ним не глузують, а коли переконався, що ні, трохи розслабився.

— Батяня не бажає розщедритися на щось пристойніше. Каже, що це корито прослужило йому двадцять років і мені прослужить ще стільки. Та нічого, сам гроші відкладаю. Вже назбирав половину.

Бонд вирішив, що його первісна оцінка молодика була надто суворою.

— Що збираєшся придбати?

— «Фольксваген мінівен». Буду возити народ до Брайтона.

— Гарна ідея. В Брайтоні грошенят багато.

— І не кажи, — молодик пожвавішав. — Єдиного разу, коли я туди навідався, підхопив двох букмекерів, які попросили відвезти їх із двома шльондрами до Лондона. Десять фунтів плюс п'ятірка чайових. Непогано, так?

— Підфартило. Але є й інший бік Брайтона. Треба пильнувати, щоб не пограбували чи не «кинули». У Брайтоні багато шпани. Як там «Відро крові»¹², все ще стоїть?

— Вони так і не відкрилися після тієї скандалюки, про яку трубили усі газети, — молодик нарешті сприйняв Бонда за рівню й окинув його оцінливим оком, в якому читалася повага. — А ви до халатників лікуватися чи провідати когось?

— До халатників?

— Ну так. Там суцільні доходяги, — відповів лаконічно водій. — Ви не дуже схожі на тих, кого я зазвичай туди привожу. Здебільшого — товстухи та дідугани, які благають не гнати машину, бо це, мовляв, струшує їхній ішіас чи як там його.

Бонд розсміявся.

— Мене відправили сюди у вигнання на два тижні. Лікар вважає, що це буде мені корисним. Типу, відпочинку. А що місцеві кажуть про санаторій та його відвідувачів?

Молодик звернув із брайтонської дороги і покотив у західному напрямку під Даунс¹³ через Пойнінгс і Фалкінг пасторальною місцевістю.

— Народ вважає їх диваками. Товстосуми, але грошей на вітер не кидають. На них трохи заробляють чайні салони, особливо на тих, хто сачкує, — він поглянув на Бонда. — Не дивуйтеся. Дорослі люди, дехто з них навіть великі цабе у Сіті, ганяють на своїх «бентлі» околицями, голодні, наче чорти, а як забачать кафе — відразу пнуться туди на горнятко чаю. Це усе, що їм дозволено. Та коли бачать, що за сусіднім столиком наминають бутери й тістечка — «ламаються» і замовляють повні тарілки жрання, коротше, мов ті дітлахи, котрі потрапили до комори. Та ще по боках роздивляються — чи вони не «запалилися». Ніколи б не подумав, що таких людей може хтось присоромити.

— Це виглядає безглуздо, позаяк вони платять, напевне, чималі гроші за лікування чи як там воно називається.

— Я ще можу зрозуміти, — обурено продовжив молодик, — коли з вас здирають двадцять фунтів за тиждень та годують тричі на день, але як можна за двадцятку годувати гарячою водою — ще вже вапше. У голові не вкладається.

— Думаю, в цьому і полягає лікування. Напевне, воно того варте, якщо пацієнти почуваються краще.

— Гадаю, ви праві, — неохоче погодився водій. — Деякі насправді мають інакший вигляд, коли я відвожу їх назад на станцію. — Він хихикнув. — Проте дехто перетворюється на справжніх козлів після тижня на капусті. Може, й мені одного дня спробувати?

— Тобто?

Молодик зиркнув на Бонда. Але, пригадавши його розсудливі коментарі стосовно Брайтона, пояснив:

— Є в нас у Вашингтоні одна діваха. Крутихвістка. Така собі місцева шльондра. Працює офіціанткою в чайному салоні «Медовий вулик». Крутить шури-мури з багатьма нашими пацанами. Фунт з носа, що вона добряче розуміється і на французьких штучках. Завжди можна скористатись її послугами. Так ось, цього року чутки про неї дісталися «Раю», і дехто зі старих цапів вирішив узяти над Поллі шефство. Поллі Грейс — так її звать. Забирали діваху на своїх «бентлі» і катались аж до закинутих каменоломень під самі Даунс. Пробив її зоряний час. Проблема в тому, що вони платили їй п'ятірку, а іноді десятку, і вона дуже швидко відчула смак солодкого життя. Для більшості наших Поллі стала, так би мовити, переоціненою. Інфляція свого роду. Приблизно місяць тому вона похерила працю у «Вулику», і що ви думаєте? — молодик ледь не зірвався на крик від обурення. — Вона за дві сотні фунтів придбала уживаний «остін метрополітен» і тепер приймає на колесах. Як ті лондонські шльондри з Карсон-стріт¹⁴, про яких писали в газетах. Тепер вона їздить до Брайтона, Люїса, деінде, де може знайти охочих, а між поїздками навідується до каменоломень з тими дідуганами з «Раю»! Куди світ котиться! — Молодик спересердя люто натиснув на клаксон, чим перелякав парочку на велосипеді-тандемі так, що вони ледь не впали у кювет.

— Т-так, неприємна ситуація, — серйозно протягнув Бонд. — Не думав, що ті доходяги будуть спроможні на такі подвиги після

горіхових котлет та кульбабового вина чи іншого, чим вони там живляться.

Хлопець хмикнув.

— Це ви так вважаєте. Тобто, — він подумав, що висловився надто категорично, — насправді, ми усі так мислили. Але мій приятель, син одного з тамтешніх лікарів, якось поспілкувався з батьком на цю тему, кружним шляхом, так би мовити. І той сказав — ні. Пояснив, що вони там сидять на дієті, ніякого алкоголю, багато відпочивають, масажі різні, гарячі та холодні ванни, мовляв, це очищує кров і тонізує організм, якщо розумієте, про що я. Пробуджує бажання в тих старих цапів, і вони знову починають бити копитами, як у тій пісні Розмарі Клуні¹⁵.

Бонд розсміявся.

— Ну-ну, напевне, в тому санаторії не все так погано.

Дорожній знак сповістив: «Чагарниковий Рай. Шлях до здоров'я. Перший поворот праворуч. Дотримуйтеся тиші, будь ласка». Дорога тягнулася через широкий пролісок з ялинок та вічнозелених дерев, якими поросли схили Даунс. Попереду завиднілася висока стіна, потім — головний в'їзд у вигляді химерного парапету з бійницями і павільйоном у вікторіанському стилі, з димаря якого посеред мовчазних дерев тягнувся до неба димок. Таксі проїхало всередину і покотило гравійною стежкою, що вилялася між лаврових кущів. Літня пара при звуці клаксона відсахнулася зі стежки на акуратно підстрижений газон з висадженими вздовж охайного бордюру квітами, а далі понуро чвалали постояльники — поодинокі й парами — на фоні монструозної вікторіанської будівлі з довжезною зааскленою терасою, що видавалася на газон.

Молодик пригальмував під масивним портиком із зубчастим дахом. Обіч лакованих, оббитих залізом арочних дверей виблискувала глазур'ю висока урна, зверху табличка: «Палити заборонено. Просимо викинути сигарету». Бонд вийшов з машини, витягнув із багажника саквояж, а молодикові дав десять шилінгів на чай. Той прийняв це як належне і сказав:

— Якщо забажаєте втекти звідти, зателефонуйте мені. Поллі — не єдина дівчина. А при дорозі на Брайтон я знаю кафе, де готують маффіни з масляним кремом. Бувайте! — І, врубавши задню передачу,

поїхав стежкою до виїзду. Бонд підняв саквояж і приречено піднявся східцями до масивних дверей.

Усередині було тепло й затишно. За стійкою просторого, оздобленого дубовими панелями холу небезпечно красива дівчина у накрохмаленій білій уніформі енергійно привітала прибулого. Коли Джеймс розписався в гостьовій книзі, повела його анфіладою похмуро мебльованих кімнат загального користування, потім білим коридором зовсім без запаху до задньої частини будинку. Тут вони пройшли через інші двері до флігеля — довгої, низької будівлі, побудованої нашвидкуруч, з кімнатами по обидва боки центрального проходу. Кімнати мали назви квітів та кущів. Дівчина провела Бонда до «миртової» кімнати, сказала, що «директор» прийме його за годину — о шостій, і залишила на самоті.

Кімната як кімната, меблі — як меблі, нічого особливого, хіба що фіранки веселенькі. Ліжко вкрите ковдрою з електропідігрівом. Біля ліжка на тумбочці — ваза з трьома чорнобривцями, там же — книга «Природні методи вилікування» Алана Мойля, Ч.Б.А.Н. Бонд розгорнув книгу, аби дізнатися, що означає така дивна аббревіатура. Виявилося: Член Британської Асоціації Натуропатів. Джеймс вимкнув центральне опалення і широко розчинив вікно. Садочок з лікувальними травами — рівно посажені довкола центрального кола грядки з низькорослих безіменних рослин, які підморгували квітками. Бонд розпакував валізу і сів у єдине в кімнаті крісло почитати, як вигнати шкідливі речовини з організму. Він довідався багато цікавого про такі продукти, про які ніколи раніше не чув, а саме «калієвий бульйон», «горіховий фарш», а також про загадкову кору «безсолодового іржавого в'яза». Значно просунувся у знаннях про масаж і міркував над розподілом цього мистецтва на такі підрозділи, як «поздовжнє погладження», «поперечне погладження», «тертя», «проминання», «розминання», «постукування» та «вібраційний масаж», як раптом задзвонив телефон. Дівочий голос сказав, що містер Вейн буде радий оглянути його в консультаційній кімнаті «А» через п'ять хвилин.

Рукоштовання у містера Джошуа Вейна було міцним, долоня сухою, а голос звучним і бадьорим. Під густою шевелюрою та лобом без жодної зморшки сяяли прозорі карі очі, а на губах грала по-

християнському щира посмішка. Прихід Бонда його спантеличив. Бездоганно чистий халат з короткими рукавами відкривав мускулісті руки. З-під халата виглядали штани в тонку світлу смужку, які, на погляд Бонда, були недоречними. Взутий у сандалі зі шкарпетками консервативного сірого кольору, він пружистою ходою прогулювався оглядовою кімнатою.

Містер Вейн запропонував Бонду роздягнутися до трусів, а коли побачив шрами, задумливо протягнув:

— Боже мій, ви немов на війні побували.

— Було діло, — байдуже відгукнувся Бонд, — ледь не влучили.

— Справді! Війна між народами — річ страшна. Гаразд, дихайте глибоко, — Містер Вейн послушав Бонда спереду і ззаду, зміряв кров'яний тиск, зважив, заніс у картку зріст, а потім запросив лягти на кушетку обличчям донизу і перевірів суглоби та хребет м'якими пальцями досвідченого спеціаліста.

Поки Бонд одягався, Вейн щось жваво писав у карточці.

— Що ж, містере Бонд, — нарешті сказав, відкинувшись на стільці, — нічого серйозного я не знайшов. Тиск крові трохи підвищений, невеличке остеопатичне ушкодження у верхній частині хребта, що, ймовірно, і є причиною головного болю. А також — певна крижово-клубова деформація в кістках таза, яка могла виникнути внаслідок невдалого падіння. — Містер Вейн підняв брови, шукаючи підтвердження.

— Цілком імовірно, — погодився Бонд, подумавши, що йдеться, напевне, про те «невдале падіння», коли довелося стрибати на ходу з «Арльберзького експреса»¹⁶ після того, як Хайнкель та його братія нарешті добралися до нього під час угорського повстання 1956 року.

— Ось як ми зробимо, — містер Вейн витягнув заготовлений формуляр і почав ставити «галочки» у відповідних клітинках. — Строга дієта впродовж тижня для очищення крові від токсинів. Масаж для підняття тону, промивання, гарячі та холодні ванни, остеопатичне лікування, а також короткий курс витягування, щоб позбутися ушкоджень. Це має твердо поставити вас на ноги. І, звісно, повний спокій. Відпочиньте, містере Бонд. Я розумію, що ви державний службовець, отже, вам буде корисно на деякий час забути про паперову роботу. — Вейн підвівся і простягнув Бондові заповнену

форму. — Процедурні кімнати відкриють за пів години, і я не бачу протипоказань розпочати лікування з нинішнього дня.

— Дякую щиро, — Бонд узяв аркушик і пробіг його оком. — До речі, а що за витягування?

— Механічний пристрій для розтягування в'язових кісток. Дуже корисна річ, — містер Вейн поблажливо посміхнувся. — Не звертайте уваги на те, що можете почути від інших пацієнтів. Дехто називає його «дибою». Самі знаєте, який у нас дотепний на жарти народ.

— Ще б пак!

Бонд вийшов з оглядової і білим коридором повернувся до кімнат загального користування, де скупчилися підстаркуваті мешканці санаторію, здебільшого жінки середнього класу, майже поголовно вдягнені у потворні стьобані халати. Спека, духота і цей базар нагнали на Бонда клаустрофобію. Він просунувся крізь натовп до дверей і радісно вийшов на свіже повітря.

Тут Джеймс задумливо поплентався акуратною вузькою доріжкою, вдихаючи кислуватий запах лавра та рокитника. Чи витримає він тут? Може, знайде, як вибратися з цієї діри без звільнення з Контори? Зануївшись у думки, він ледь не налетів на дівчину в білому, яка вискочила з-за різкого повороту, прихованого густими кущами. Тієї секунди, коли вона виникла на його шляху і обдарувала збентеженою посмішкою, з-за повороту слідом за дівчиною вистрибнув бузкового кольору «бентлі». Ще мить — і вона потрапила б під колеса, тому Бонд зробив швидкий матадорський випад убік, схопив дівчину за талію і, різко крутнувши стегнами, буквально вихопив її з-під коліс. Опустив незнайомку на землю лише тоді, коли «бентлі», загальмувавши на сухому гравію, вийшов із заносу і зупинився. Долоня Джеймса ще зберігала пружність її грудей. Дівчина злякано зойкнула й окинула Бонда стривоженим поглядом. Потім, усвідомивши, що щойно трапилося, захекано подякувала і рушила до автомобіля.

Дверцята з водійського боку відчинилися, з автомобіля неквапливо вийшов чоловік.

— Вибачте. З вами усе гаразд? — потім, побачивши знайоме обличчя, вкрадливо продовжив: — Боже, це ж наша красуня Патриція! Як ся маєш, Пат? Що ти мені приготувала?

Чоловік був просто красунчиком — бронзова засмага, акуратні вусики над щільно стиснутими губами, цілувати котрі мріє будь-яка жінка. Правильні риси припускали наявність іспанської чи латиноамериканської крові, а краєчки живих карих очей були дивно чи, як сказала би жінка — інтригуюче, підняті. Чоловік атлетичної статури, на зріст не менше шести футів, був одягнений у ідеального покрою бежевий у сосонку твідовий костюм, який можна пошити лише в «Андерсон та Шеппард»¹⁷. Біла шовкова сорочка і темно-червона в цяточку краватка виглядали з-під темно-коричневого з V-подібним вирізом светра з вовни лами. Бонд відніс його до категорії блискучих ловеласів, які спроможні підкорити будь-яку жінку і, при можливості, скористатись її капіталом.

Дівчина остаточно оговталась і накинулася на красунчика:

— Їздити треба обережніше, графе Ліппе. Самі знаєте: цією дорогою прогулюються і пацієнти, і медперсонал. Якби не цей джентльмен, — вона посміхнулася Бонду, — ви би мене просто розчавили. До того ж, на в'їзді поставлений знак для водіїв — дотримуватися оптимальної швидкості.

— Вибач, любонько, я поспішав. Запізнююся на зустріч з нашим добрим лікарем Вейном. Я знову потребую декарбонізації, цього разу після двох тижнів у Парижі, — він повернувся до Бонда і дещо поблажливо сказав: — Дякую вам, сер. У вас відмінна реакція. А зараз прошу мені пробачити... — Він підняв руку у привітанні, вліз у свій «бентлі» і відчалив.

— Я теж запізнююся, — мовила дівчина, і вони з Бондом рушили слідом за «бентлі».

Джеймс вирішив зав'язати розмову і з'ясував, що дівчина працює в «Чагарниковому раю» майже три роки. Тут їй подобається. А чи надовго він до них? Вони розбалакалися.

Дівчина мала атлетичну статуру, яку Бонд бачив хіба що у тих, хто грає в теніс, займається фігурним ковзанням чи кінним спортом. Вона мала міцну, збиту фігурку, а дівчата, які багато часу проводили на повітрі, завжди приваблювали його свіжим виглядом і, зазвичай, чуйним ротиком, який у поєднанні з упевненою поведінкою є викликом для справжніх чоловіків. Дівчина була вдягнена у жіночий варіант такої ж білої уніформи, як у доктора Вейна, котра не могла

приховати усіх вигинів її тіла, з чого було зрозуміло, що під білим халатом одягу в неї небагато. Бонд запитав, чи не скучно їй тут і чим вона займається у вільний час.

Вона прийняла подачу з посмішкою й охоче відповіла:

— У мене є маленька машинка, і я багато їжджу околицями. До того ж тут багато піших маршрутів. Місця чудові, та й люди цікаві. Ось хоча б цей граф Ліппе. Він навідується сюди щороку. Розповідав мені фантастичні історії про Далекий Схід — про Китай та інші країни. У нього якийсь бізнес у місті, що називається Макао. Це біля Гонконгу, чи не так?

— Саме так, — отже, його трохи задерті догори очі — не що інше, як домішка китайської крові. Цікаво дізнатися його історію. Ймовірно, в ньому тече і португальська кров, якщо він з Макао.

Бонд та дівчина підійшли до центрального входу. В задушному вестибюлі вона сказала:

— Я маю бігти. Дякую вам іще раз, — знову посміхнулась, але цього разу, під пильним поглядом дівчини за стійкою реєстрації, посмішка була нейтральною. — Сподіваюся, вам у нас сподобається. — І, розвернувшись, поспішила до процедурних. Бонд пішов слідом, не спроможний відвернути очі від її сексуальних сідниць. Потім поглянув на годинник і спустився сходами до бездоганно вичищеного підвального приміщення з легким запахом оливкової олії і засобу для дезінфекції.

За дверима з написом «Процедури для чоловіків» Бонд потрапив до рук накачаного, як каучуковий велетень, масажиста у штанях та спортивній майці. Джеймс роздягнувся і, обгорнувшись рушником, пішов слідом за чоловіком уздовж низки відсіків, відгороджених один від одного пластиковими завісами. В першій кабінці лежали — бік до боку — два дідугани під електричними ковдрами-саунами, піт лився рікою по їхніх буряково-червоних обличчях. У наступній стояли два столи для масажу. На одному лежало бліде, все у складках, тіло молодого, але дуже дорідного чоловіка, котрий непристойно, як драглі, розгойдувався під ударами масажиста. Бонд, ледь стримуючи огиду від такого видовиська, зняв рушника, ліг на інший стіл обличчям донизу й віддався найінтенсивнішому в своєму житті масажу.

Крізь туман ниючих м'язів та сухожиль він почув, як товстун поруч сповз зі столу, а трохи згодом його місце зайняв інший пацієнт . Почувся голос масажиста:

— Вибачте, сер, але годинник доведеться зняти.

Чемний, трохи улесливий голос, який Бонд одразу впізнав, авторитетно заперечив:

— Дурниці, друже мій. Я приїжджаю не вперше і ніколи не знімав годинника. Я хотів би залишити його і цього разу.

— Вибачте, сер, — відповів масажист увічливо, але твердо, — напевне, вас раніше обслуговував інший спеціаліст. Годинник заважатиме току крові при масажі руки й п'ясті. Дозвольте, сер...

Настала тиша. Бонд майже фізично відчував, як граф Ліппе вгамовує гнів. Слова, які він нарешті виплюнув, нагадували радше зміїне шипіння.

— Знімайте, — «чорт з вами» можна було не додавати, це само собою розумілося. Фраза так і залишилася незавершеною.

— Дякую, сер.

Цей невеличкий інцидент змусив Бонда замислитися. Нічого дивного у проханні зняти годинник він не бачив. Навіщо опиратися? Виглядало по-дитячому.

— Поверніться на спину, сер.

Бонд послухався. Тепер він міг повернути голову, тож скосив очі праворуч. Голова графа Ліппе була повернута в інший бік, ліва рука звисала зі столу. На фоні засмаги виділялася біла смужка шкіри під браслетом. По центру кола, де мав бути годинник, виднілося татуювання — невеличкий зигзаг, перекреслений двома вертикальними рисочками. Ось що приховував граф Ліппе! Треба зателефонувати до архіву і запитати, чи є у них дані, в кого таке татуювання на зап'ясті.

¹¹ Томмі Стіла (нар. 1936 р.) вважають першою в історії британською зіркою рок-н-ролу. Кавалер ордена Британської Імперії.

¹² Ідеться про величезний скандал кінця 50-х, коли виявилось, що вищі поліцейські чини Брайтона беруть хабарі за «кришування» «Астор-клубу» на Кінгс-роуд, більш відомого як «Відро крові», названого так на честь популярної американської комедії 1959 року.

- ¹³ Височина, одна з чотирьох областей із покладами крейди в Південній Англії. Нині — національний парк.
- ¹⁴ Вулиця у фешенебельному районі Мейфейр.
- ¹⁵ Розмарі Клуні (1928–2002) — американська естрадна співачка, до речі, тітка Джорджа Клуні. Багато гастролювала з Бінгом Кросбі. Справжнім її тріумфом стало виконання пісні «Mambo Italiano» (1954).
- ¹⁶ Один із варіантів «Східного експреса», коли частину маршруту перенесли на Арльберзьку залізницю на час Рурського конфлікту 1923 року. Маршрут функціонував у 1930–1939 та 1945–1962 роках.
- ¹⁷ Славетна кравецька компанія, заснована 1906 року. Тут одягалися Фред Астер, Гарі Купер і досі одягається принц Чарльз.

ДИБА

Наприкінці годинної процедури Бонд почувався так, немов його випотрошили, а тельбухи пропустили через прес для вичавлювання. Він натягнув одяг і, проклинаючи М., нетвердим поступом піднявся сходами, де, на відміну від середовища оголених у підвалі, панувала цивілізована атмосфера. Біля входу до центральної вітальні були дві телефонні кабінки. Він через комутатор зателефонував на єдиний номер Контори, який з'єднував її зі зовнішнім світом. Бонд знав, що всі дзвінки на цей номер записують. Попросив перемкнути його на архів — і почув знайому звукову луку, що означало: лінію прослуховують. Він сказав номер начальника архіву і поставив запитання, додавши, що об'єкт — азіат, найімовірніше, португальського походження. Через десять хвилин начальник архіву повернувся на лінію.

— Це — знак тонгів¹⁸, — відповів трохи спантеличений голос. — А точніше — клан «Червоної блискавки». Дуже незвично для них мати членом нечистокровного китаєця. Ця організація не є напіврелігійною, як інші, вона — суто злочинна. Відділок «Г» одного разу стикався з нею. Вони працюють на території Гонконгу, хоч їхня штаб-квартира міститься на іншому боці затоки, в Макао. Відділок «Г» заплатив великі гроші, щоби впровадити свого агента в їхню кур'єрську службу на лінії Гонконг — Пекін. Усе працювало ідеально, допоки вони не вирішили запустити цим ланцюгом насправді важливі речі. А тоді стався провал. Ми втратили двох агентів. Виявилося, що комуняки уклали з цією організацією якусь угоду, і хтось був подвійним агентом. Коротше, ситуація препогана. Відтоді ця група час од часу спливала в різних справах, пов'язаних з торгівлею наркотиками, контрабандою золота до Індії, торгівлею живим товаром. Хлопці вони серйозні, тож ми зацікавлені в будь-якій інформації.

— Дякую за довідку, — мовив Бонд. — Поки що не маю нічого конкретного. Я вперше чую про цю «Червону блискавку». Буду тримати вас у курсі, коли щось дізнаюся. Бувайте.

Бонд у роздумах повісив слухавку. Цікава ситуація вимальовується... Що цей тип робить у «Чагарниковому раю»? Коли Джеймс виходив з будки, його увагу привернув різкий рух у кабінці по сусідству. Граф Ліппе, спиною до Бонда, щойно зняв слухавку. Як довго він тут? Чув, про що питав Бонд? Чи його коментар наприкінці розмови? Десь усередині почало поширюватися добре знайоме відчуття — сигнал того, що він, ймовірно, допустив страшну та безглузду помилку.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ